

אנדרי ווזנסקי

הארץ

הארץ גדול במהלך כל חיי האדם (ממקורות רפואיים)

אתמול סח לי רופאי:

"אולי אתה פקח, פקחי,

אבל אפך קפא מקר."

אז שמר את זה וגם זכר,

ואל תצא לקר,

אפי

על פני, על פני, כעל פניהם של בני המסדר הקאפוצ'יני,

לפי חוקים המכריזים היטב לכל דורש,

בלא רחם כמו שעון, בלי הרף,

גדלים חרקי-אפים בחרות כוכש.

גדלים הם בלילות

על פני כל אורח, אם רם ואם נחות,

על שרתים, שרים, עני וגם עשיר

תורעים תרועות כינשוּפִים, לא כזמיר,

מצננים ובמצב לא-תקין

כמו אף חבול של מתאגרף או של מפגין

או אף אשר נמחץ להותו בדת

ואלה של שכנותינו הנשיות

אשר בחור של כל מנעול הן תוחכות

את אפיהן כמו מקדחות חשמליות.

גוגול, אדם מיסטי ומיסר,

את תפקיד האף נחש בחוש נסתר.

ידיד טוב לי ושמו פשפשקין — השתפר

ובחלום אשר חלם, ישן וער,

ראה כיצד פורץ בעד כיור רחצה וגם נברשת,

בוקע ומבקיע כל תקרה עקשת

ומשפר קומה אחר קומה כמו היתה

פסת ניר על חד שפונד-ניר או קבלה,

גבוה וגבוה עוד יותר

ראה כיצד אפו עולה ומתמר

כמעין המתגבר.

"מה פרוש כל זה?", תמה פשפשקין באזני למחרת.

"אות אזהרה הוא, אמרתי, יום הדין קרב: נראה כמעט

כמו עמדו לבוא אליה, אחא, לבקרת הספרים."

החדש לא יצא ופשפשקין המסכן הובל לבית האסורים.

למה, הו, למה, מניע ראשון של אפים,

למה מתארכים אפינו ואילו חיינו מתקצרים,

מדוע גושי בשר שמנים אלה בלילות

מוצצים את לשרנו כמו משאבות

או צרפרים?

ועל האסקימוסים מספרים

שהם עוד מתנשקים גם באפם.

שישמרו את האפנה הזאת אצלם.

מאנגלית: נתן זך

בתודה על עצתם של הפרופסורים דמיטרי סגל ומיכאל אגורסקי

ובעולם הגדול

האם כבר הודיעה לכם העיתונות הישראלית כי המולן ר'ו' (Moulin Rouge) שאמנותיות-רומנטיות ואמנויות מופרסם לכולנו מצויריו של אנרי דה טולודלוטסקר ומן הסתם הרכים — ואולי גם מביקור אישי בפאר ריס — חוגג בימים אלה 100 שנה להיווסדו. בגיל 100, "הטחנה האדומה" — זה פשר שמה הצרפתי — היא הקבארט הוותיק ביותר בפאריס.

ואיך חגגה ה"טחנה" המפורסמת ביותר בעולם את יובלה?

ובכן, בסעודה חגיגית בת 900 משתתפים, עם קאוויאר (רוסי?), שאמפאניה צרפתית, יינות צמרת וכמובן — ריקורי הקארקאן המפורסמים אשר כאן (שם) היתה הולדתם.

900 האורחים ברי המול שילמו 3,500 פראנקים, או 550 דולארים טבין ותקילין, בשביל הכבוד והכיבוד.

בין הנוכחים: אלה פיצג'רלד (ג'ו), ג'די לואיס (קולנוע) ולורן בקול (קולנוע), אשתו של האמפרי הגדול — אבל לא שיחקה בק ובכאנקה הגדול (מכולם).

המולן ר'ו' נפתח על ידי שארל זידלר (יהודי?) וג'וזף אולר ב-6 באוקטובר 1889, ברובע מונמארטר. ב-1930 הפך הקולנוע לשיגעון הגדול והקבארט הנודע הפך — אבוי — לבית-קולנוע.

אבל הסוף טוב. בשנת 1953 חידש את פעולתו קבארט — ובגורל. נמאס מהס-ריס.

היום הוא מציג שתי תוכניות ללילה, לפני אולם רחום ב-900 מבקרים. הקהל הבינלאומי משלם בין 84 ל-102 דולר בשביל סעורת השאמפאניה והמופע.

לא נורא. אמרים לי שאלה הם גם המ-חירים בטבריה.

חבל על דאבדין

ובעוד אני עושה ימים כלילות במוסקוה המעטירה, הלכה לה לעולמה, בגיל 81, אף זה

רוצים בית בקפריסין? המציאה הזאת — על מיגרש בן 7000 מטרים מרובעים — מוצעת למכירה ב-540,000 דולר. לא כליכך קרוב לכפר-סבא.

בפאריס, אחת הירועות בשחקניות הקולנוע האמריקאי, בט דייזיס.

בישראל קראו לה בטעות בטי. השחקנית שזכתה פעמיים בפרס האוסקאר נולדה בשם רות אליזבת דייזיס. אבל כיוון שגם אמה נקראה בשם רות — סבר מי שסבר כי שתי "רותות" במישפחה אחת זה יותר מדי. לפיכך שונה שמה לבט על שם גיבורת הרומאן הנר-דע (??) של בלזאק הדודנית בט (Bette).

על בט או בטי דייזיס נהוג היה לומר שהיא השחקנית המגלמת דמויות רוחות או שנואות — האהובה ביותר בעולם. כשלי עצמי, לא אהבתי אותה אבל היה בה משהו שאין ולא היה בשום שחקנית-קולנוע אחרת מוכרת לי.

בהשוואה אליה, אליזבת טיילור היא בעיניי (המשך בעמוד 32)

נראה שהתעריפים הקפיטאליסטיים של רופאים בישראל, ארץ היוזמה החופשית, ביל-כלו עליון את רעתך.

ואם תשאל אותי מניין אני יודע את הת-ערי, אשאל אני אותך מניין אתה יודע אותה?

כן, וגם זה. איגור ליגאצ'וב אינו השני בצמרת הסובייטית, כמו שכתבת בחוברת ה"אדומה" של העולם הזה. בך-דבכו של גור-באצ'וב הוא כיום בקושי במקום העשירי בפ-מליה. ויש אמרים: בדרך לפנסיה.

אלא אם כן... כן, בכרית-המועצות קיימת תמיך גם האפשרות השלישית. ולוואי שתתברר.

ובכל זאת קפריסין

אבל הרי הבטחתי לכתוב הפעם על קפי-ריסין. לכל אלה שנקעה נפשם מרוסיה ובי-נותיה.

ובכן, ליריעתכם, מיספר תאוונות הדרכים בקפריסין הוא אחד הגבוהים בעולם. מצב הכבישים כדירע, הנהגים פיראי אדם וכל העיתונים מקוננים על כך ושואלים עד מתי. וגם זה: בספר ויכרונותיו של פוליטיקאי יור-ניקפריסאי ותיק, שיצא לאור השבוע באתר-נה, ביוניתי ובאנגלית כאחד, נמתחת ביקורת קשה על מנהיגי הרוב היווני באי, ובראשם הארכיבישוף מאקאריוס המנוח, על שהחמיצו את כל ההזדמנויות שניקרו בדרכם לפיתרון בעיית קפריסין, בשנים 1964-1970, כלומר, לפני הפלישה התורכית וחלוקת האי הטראר-מטית לשניים.

המחבר, גלאפקוס קליריס, כותב כי המצב הנוכחי בקפריסין, מצב הנראה כחסר-פיתרון, בא לעולם כאשמת. המאפיינים ההרסניים של היוונים-הקפריסאים עצמם.

כותב קליריס: "אילו הציעו לנו התורכים היום את הפיתרון שהיה אפשרי בשנת 1970, היינו תופסים וממציאים אותו אל לוח ליכנו בשתי ידיים ואחר-כך חוגגים חג הוודיה כביר."

הלכנו כשראשנו בעננים וכך לא ראינו את הנהום הפעורה לרגלינו, מסכם קליריס. מוזכיר לכם משהו?

כן, עיקר שכתתי. לעמוניינים בלבד. מחי-רו של בית קטן בן שתי קומות בקפריסין נע